

== Brije trikrat na mesec. ==

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6 kron**; zunaj Avstrije **8 kron**. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnštvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnštvo se nahajata v ulici **S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.**
Brivca dobiš v Trstu po 5 novč., v Gorici, Ljubljani, Pulju, Nabrežini, St. Petru in Pragerskem po 6 nvč.

Povž-kolesar.

Živimo pač v dvajsetem stoletju,
 li čuditi se je umetju?
 Na obalih sinje Adrije,
 kaj ptujca tu okó zazre?!
 Tu vidiš kolesarit „Povža“,
 pod vodstvom Jakota-Miklovža!
 Ta bil pred časom še Miklovž:
 a glej spremembo — zdaj je „Povž“.

Svoj „klub“ celo je vstanovil
 ta „Povž“, — tu v Trstu — brez pravil!
 Seveda — na „katoliški podlagi“ —
 drugače v Trnovem pošljejo ga k vragi
 In v Gorici? „Gašper“ zapodi ga v „Sočo“
 In „Peter“ sprosila od Boga bi točo:
 da golazen slinasto zafré,
 ki „katoliško“ salato zré.

Tržaški „Povž“ povsod je znan,
 celo v Tolmin bil že poslan!
 V Podgradu bil celo vsprejem
 kot bil bi „Povž“ jednak ljudem!
 Svet' Peter, Škedenj, Osp — Devin
 tam „Povž“ rad liže dober vin.
 V Sežano c'lo z „diplomom“ slinil,
 ki mu ga „Čičklemen“ je včini!

Jurca bil je ves plašan,
 Ko čul, da leže „Povž“ v Rojan.
 Bog pa čul je njega stoke,
 In kmalu dežja dal potoke.
 Vendar „Povž“ še isti dan,
 bil prislinil je v Rojan.
 Še zdaj pa kiso se drži...
 Ker jesih „Povžu“ ne diši...!

Kak', „Povž“ stoji ti pred „povžarno“,
 prevzetno — kot bil bi pred kavarno!
 In ogledava tu dekličke,
 ter kaže dolge jim rožičke.
 Jaz bi mu vendar svetoval:
 „Naj „Povž“ bi „Povževko“ si zbral.“
 Le gliha štriha skup v šegah!
 Tah' bahal Jaka se v Pobegah.

Če ravno „Povž“ dekletom laže,
 In rad za njim' rožičke kaže.
 mu vendar kličem iz srcá:
 „Naj takih „Povžev“ zemlja da“!
 Še slinil bodeš po salati,
 tam kjer zdaj vrag pšenico mlati!!
 Če ravno s „Poldetom“ — „nekdo“ —
 je rekel: — „to nikdar ne bo“!!

Keve.

Pridiga

gospe Brlizgovke svojemu možu mest. svetovalcu g. Brlizgovcu.

Lepo življenje je to, to je res! Popoldne ob 3 se gre proč in po noči ob 3 se pride zopet domov! In ti češ biti mestni svetovalec?

Lump si, ponočnjak si, in nič več!

Kaj, da ste imeli važno sejo! Ali do treh zjutraj ne sedi živa duša, toliko manj en mestni svetovalec — povej to komur hočeš, ali meni ne! Bog ve, kje ste zopet sedeli pri »vijoleah« ali v »Evropi«, ne pa v mestni hiši! — Tako? No vidiš! Torej pri vijoleah. V ostalem te pa prosim, da mi ne boš odgovarjal! Jaz bi hotela vendar enkrat imeti svoj mir; mislim, da sem te dovolj čakala. Škandal pri vijoleah sedeti, in potem mi navezati, da ste imeli važno sejo.

Ah kaj, privatni pogovori! Za to je dovolj časa po dnevi; noč je za spati, in po noči imeti privatne pogovore, se ne spodobi nobenemu, posebne pa ne mestnemu svetovalcu, ker mir je prva dolžnost, in en mestni svetovalec mora pred vsem se držati te dolžnosti, saj drugače bi lahko vsak lump to bil!

Prepirati? kdo se pa prepira? Jaz pravim kar je res, in kar je res, je res!

V interesu mesta da ste bili skupaj? Saj sploh ni treba, da se za mesto interesiraš! Se interesira morda mesto za tebe? In zakaj bi jaz radi tega trpela, da spadaš ti med zastopnike mesta? Prvo pridem jaz, potem pridem zopet jaz in potem pride komaj mesto; In ako se več brigaš za mesto nego zame, potem ti ni bilo treba oženiti se! Razumeš?

Blagostanje mesta mi leži na sreu? Če ti leži na sreu ali ne, to mi je vse enako! Blagostanje mesta naj ti leži po dnevu na sreu, jaz nimam nič proti temu, ali po noči naj ti leži tvoja žena na sreu, to si zapomni! Zakaj pa zastopaš prav za prav mesto? Da skrbiš za mir in red, ali da svojo ženo ob mir spravljaš, to ni v redu!

Spala naj bi? Seveda, ali ko si pri vijoleah sedel, nisi rekel, da naj spim. Tebi je bilo vsejedno, če spim ali ne! Jaz nisem radovedna, ali vendar bi rada vedela, kaj ste imeli tako važnega za govoriti?

Kaj blebetaš o potrebi? Kaj ima mesto tako potrebo, da vas mora po noči na pomoč klicati, ali kličete vi noč na pomoč, kar vam je po dnevu preveč

svetlo? V ostalem ne vem, zakaj se ne bi moglo tudi brez tebe razpravljati! Kaj moraš svoj nos povsod imeti?

Ah kaj, zahvala mestjanov! Ne govori mi o zahvali mestjanov! Kdo se ti vruga zahvali, da bdiš po noči, po dnevu pa, ko bi imel na vse paziti, da spiš! Kedar enkrat umreš, ne bo prašal nobeden po Brlizgovcu in spomenik ti tudi ne postave!

Kaj zopet kokoda češ? Župan češ postati? Veruj mi, da ne boš nikdar župan in ako bi postal, se ločim precej od tebe; nesreče ne bi hotela doživeti!

Kaj, tiho da naj bom? Tega pa ne! Sem ti morda kako besedo preveč povedala? Kaj nisem tvoja žena? Kaj ni moja dolžnost, da te spomnim na tvoje dolžnosti! In ti češ postati župan! Ne dragi moj, Bog nas obvaruj tega. Ti mi ostajaš kakor mestni svetovalec polovico nočij zunaj, če mi pa župan postaneš, potem te pa gotovo ne bi več videla!

Truden da si? Poglej! Tudi jaz sem trudna! Ali kaj me pušiš ti spati? Kaj nimaš ti zmerom zadnje besede! Bodi hvaležen svojemu stvarniku, da ti je dal tako potrpežljivo ženo, druga žena te gotovo ne bi pustila v mestni svet, tudi ako bi ostalo vse mesto brez tlaka in in gasa! Ali to ti še enkrat povem: ako boš župan, se ločim od tebe, in sedaj klepeči kolikor hočeš, jaz te ne bom poslušala!

Stk.

Bistroglavce in zvitorep.

Stk.

B: Zakaj pa je mestna palača tako ozko poslopje?

Z: Zato, da se lahko izgovarjajo, da ni mesta za uradnike, ki bi odgovarjali na slovenske utoke.

B: Ti kaj res, da nimajo v Trstu dovolj vode?

Z: A... kaj ne! saj imajo dva vodovoda: Aurisino in Acquedotto!

B: Zakaj zahajajo Slovenci tako radi »alla città di Francoforte«?

Z: Zato, ker se pravi po domače tej gostilni: »pri prešičkih«!

B: Kako to, da Lloyd na nobeno svojo slavnost in na noben banket ne vabi Slovencev?

Z: Zato ker se noče blamirati; Slovenci niso za — salon!

B: Zakaj se čuje tako pogostoma »viva Italia«?

Z: Ker se tukaj Talijanom dobro godi!

B: Ti zakaj vendar ne poskrbe zato, da bi ne bilo več poplavljenj po mestu?

Z: Dragi moj, tega ne odprave, ker jih spominja na — Benetke.

B: Kaj Nabergoj ne zahaja več v mestni svet?

Z: Niti vabe ga ne več, ker se boje za njegovo glavo!

B: Kaj prodajajo na Piazza delle Legna drva in polena?

Z: Bog ne daj! Potem bi kmalu »Piccolo« odnesel pete kakor povž svojo hišo.

B: Kako to, da je grof Goëss tako očitno rekel: tega ne bo nikoli?

Z: On je na vse nekaj družega mislil!

B: Na kaj pa?

Z: Na svojo smolo; prepričan je, da tega ne bo nikoli, da bi on prišel kakor namestnik v novo namestništveno palačo!

Parlamantarna institucija v povojih.

Kdor razume pa razume, kako je mogel minister Thun pasti, ako se je res naslajal na parlamentarno večino, in je ta radovoljna vzdržavala ministerstvo. To je res čudna konstitucija: minister pade a večina ostane z dolgim nosom; imenujejo se nasledniki ministerskih stolov, a desnice noben ne praša za svet. Pri nas so bili do danes še vedno ministerstva bolj nekaki vpravitelji, kakor prave vlade; naša ministerstva so bila bolj za to, da dovoljujejo državi davke, kakor pa da bi državo res vladali. — Kadar so se državni poslanci v zbornici postarajo, se bolj imenitne pošlje v gosposko zbornico v nekaj pokoj. »Narodna volja« ni prišla pri nas skoro še do nikake veljave, ker so večinoma nje zastopniki zanemarjali isto, prezirali jo in bolj gledali na osebno korist. Tako smo prišli danes do tega, da avstrijske vlade ne korenijo v parlamentarni večini, temveč so odvisne od drugih višjih faktorjev, deloma skritih za kulisami. Najvišja volja je vedno še začetek, trajnost in konec avstrijskih vlad.

Jezična Polonca.

Marperk. sept. 1899.

Drag Br'vc!

Nikar se ne ferdrisej* zavolj tega tala volje, ker Ti tako dolg cajta nisem nič šrajbala. Filajht Te je že ferbee imel, zakaj nis že tolk cajt nobenga prifa od mene dobil, pa vedi, da nisem mogla, ker sem imela fil opravn.

Kakor veš, sem z veilik heršofthen pekont. Šrajbala sem na več plati, da bi dobila dinst. Pa zastonj sem čakala, nobeden se me ni hotel barmherogat v Marperk; heršofthen so frajleh take tugent, da so zlo kakleh in špintek, pa jaz tudi nisem tako slaba kuharea, da bi si ne upala heršofthen berajtat, kakor se šika, če so še tako nobel. Pomislite, ljudje božji, jaz sem že po vseh večjih hotelih bla, zdaj v tem mestu zdaj v onem, pa bi potem ne znala dobro kuhat? Pejte se farbat heršofthen! Mislite, da smo vse kuharee gl'ih? Močno se motite, ako imate tako malengo heršofthen !*)

No, pa jaz tud dast ne klepetam z drugimi ženskami, ker se ne kimram za tiste flavze, sem med dnevom mal bel golant, se pa holt prek večer s Franceljnam mal pošpasam, ko greva na špancir. Zato pa nimam nikol gmaha od tistih bab, ki bi se zmirom rade zgovarjale in večkrat kako bemarkengo čez tega ali onega pasti pustile, da mi velikrat tista kšihtha pride na misel, k je eden neki babi na jezik stopil, ji je pa zadnji konec frfetal. Zato so pa tiste babe — da jim ne morem dobro reči — kar gone reveliš prek men; jaz pa pravim: čez en uho noter, čez drugo pa ven, me znate rade imeti; mi-

*) Naše slovenske kuharice in lišne lahko primerjajo našo čisto slovensčino z ono mešanico katero se Polonca ne more še odvaditi. Ne posnemajte jo! —

dva se že s Franceljnam, pomeniva, kar enmu ali drugmu na sreč leži.

Ker v Marperk ni nič z dinstam, sem se pa obrnila s prifam v Ljubljano na Kranjsko, morbit bo tam kaj dinsta, saj sem slišala, da so Ljubljano čist pre naredl, da se človek komaj po mestu auskeno in da je zdaj več folka tam, ta gmej folka in heršofthen, ki na lepe hiše velik drže.

Predn Ti zopet pišem, sem te malenge, da bom že v Ljubljan v dinst, zato Te prosim, da mi pošlješ prif na pošta rešetante letzte Pošta Laibach.

Pa nikar se ne ferdrisej zavolj tega, pa tisto krofasto Spelo pozdravi, saj jo filajht pozraš. Da ji nisem nič antvortala, je to urzah, ker se mi je »venteres« zgubil, zdaj pa ne vem, kam čem pisat. Seer pa tud, kaj bi človek papir traknal. No, pa adijo pa kistihont.

Tvoja Polonca
brez dinsta.

V Marperk

Najnovjše.

Neki židovski dopisnik se je v toliko spozabil, da je pisal »en« resničen dopis.

Poljski socijalisti, kakor pravi internacionalci, so napravili »ovacijo« slovanškemu časnikarskemu kongresu v Krakovem.

Lisica je volka tako ukrotila, da ji že iz roke je »jezikovne naredbe«.

Kedor se danes še upa samo dregniti ob Dreifusu, dobi takoj breo od židovskih prijateljev.

Zakulisni pajki so Thuna zato predčasno zapredli, da prihanijo Avstriji eno ministersko penzijo.

Kedar Tone je iz sebe,
Vem še-le kaj ima Tone v sebi!

Jože: Veš Rezka, kadar bodeš moja, te bom na rokah nosil.

Rezka: Veš kaj, knpi mi raj konjička.

Polonca: Kaj ne Pepček, danes ko hebrejci dekleta pobijajo, kaj ne, da bi si tega neupal!

Infanterist: Precartana Polonca, saj me že lahko po nosu poznaš, da nisem tega zmožen.

Uniforma.

Vojak domači res povsod,
Od Rima do Berlina,
Na cesti, plesu in doma
Je prva vijolina.
Če pride lepi mušketir
Kam v vas, da bi ga vzel hudir...
Se smeje ženskam srčice,
Ni treba... da še prosi...
Saj čute vse ljubezen zanj,
Ker uniformo nosi!

Če greš v Trstu v javni vrt
Kjer skače mladost naša,
Tam vidiš mlado pesterno
Ki »ž njim« se ti ponaša
Oba zaljubljena res sta
Se samo milo gledata...
Kaj briga njo služba zdaj,
Kaj brigajo otroci?
Saj Janez »od vojakov« je —
In uniformo nosi!

Že več zahteva korporal!
Iz »kuhnje« ljubi duha
Saj za njegovo ljubav mu
Rad dobrega kaj skuha.
Od vsega nekaj on dobi...
Če tudi se gospod jezi...
Mu večkrat kronco tudi da
In večkrat pri »njem« kosi...
Zakaj pa ljubi ga tako?
Ker uniformo nosi!

A zdaj pa pride lajtenant!
Ne čudi se nikar;
Zadevo on poznal ti ni
Pri ženskah še nikdar!
Zelo se dobro mu godi:
V ženskem sreč on sedi...
In to gre še do stotnika
Milostno ljubav trosi
Saj ženske vse norijo zanj —
Ker uniformo nosi!

Stk.

Prekanjen sodnik.

Kmet se ima radi ukradenega denarja pred sodnikom zagovarjati. Ta poskuša na vse mogočne načine, da bi tatvino obstal. Pa kmet vedno trdi, da je nedolžen. Sodnik že skoro obupa ter ga misli izpustiti. Pa naenkrat mu pride rešilna misel v glavo. Hitro se obrne h kmetu ter ga vpraša: »Kaj ste že imeli takrat na nogah, črevlje ali šolne?« Kmet nepremišljeno odgovori: »O ne, gospod sodnik, takrat sem bil bos. Toraj, pravi sodnik, 3 mesece trde ječe dobite za svojo prekanjenost.

Zanimiv razgovor.

Mica: Kaj se tako černo držiš Franca?

Franca: E kaj! Teško mi je pri sreč!

M.: A ja, radi pisma kaj ne!

Fr.: Ti vedeš ti! Kaj pa ti je dalo misliti na moja pisma?

M.: Kako si smešna! Kaj misliš, da to samo tebe boli? Kaj še ne veš, da smo skoro vse šempeteršce v vojake zamišljene in ker jih nismo imele več ko 14 dni v svoji sredi, se ima sledna kaj pismeno govoriti.

Fr.: Od nekaterih že vem, od tebe pa, ko se nekako tako držiš, bi si ne mislilo, da se s katerim dogovarjaš.

M.: No Franca, kaj mi zameriš! Če se šmrkle silijo med faute, je tudi meni čas, da se kam vrinem.

F.: Pa te bo vzal, kaj pravi?

M.: Kaj pa ko vzal: On ima doma veliko kmetijo, dosti živine in nič dolga, ter pravi da sem ravno jest za njega.

F.: Beži no Mina! Ne delaj nam te sramote! Veš da segovori: Šempeterske dekleta niso za kmeta. Pa ti da bi za kmeta! Kateri pa je tisti tvoj?

M.: Moj je tisti veliki, ki je bival v sredi vasi.

Fr.: A tisti! Pa pravijo, da se je menil z Johano in ji obljubil, da jo vzame, za to, ker je gosposka in podobna sestri!

M.: Res! Potem ima mene za norea! Ti falot ti!

Fr.: Mica, nič se ne jezi! Zdi se mi, da so nas imeli vsi in vse za norice: Vojaki so prebrisani, že vedo kdo se pusti za nos voditi. Zakaj je pa v družih vaseh mir?

M.: Veš kaj, jaz se nisem nobenemu vivala!

Fr.: Ne, ne, tudi pušelce si jim dajala! Pa reci da ne? No pa jaz se bom o tem pričkala. Vse molče potrpiamo in bodimo za naprej druge pameti!

Metka.

Zakasneli letigrami iz Spodnje Šiške pri Ljubljani.

27. avgusta. Imeli smo žegnanje. Odrli smo komarja, desno bedro je bilo jako mastno, zaklali pa kozliča (mladega Kozla). Umrli ne bo zaradi tega, če ga druga bolezen ne pograbi. Komarjev meh lahko pošljemo na razstavo v Pariz l. 1900. Vse ga bo občudovalo, Svetujete?

O n: Daste fanta v laško šolo, ga damo štipendijo!

O n a: Vaš denar pošljite lačnim lahom v Sicilijo.

O n: Dajte fanta, vam plačamo kvartir. —

O n a: Poberi se židovski hinavc, da ti ne izključem oči.

Prokleta taka mati, ki izdaja lastno kri!

Zviti tat.

Postopač ogleduje na semnju par črevljev. Gospodarja vpraša, če jih sme obuti, da bi videl, ali so mu prav, da bi jih kupil. Gospodar mu dovoli. Ko jih postopač obuže, vpraša. Ali smem malo hoditi? Seveda, pravi črevljar. Postopač hodi sem ter tja, pa pravi zopet gospodarju: Hodi se lahko v njih, rad bi le še poskusil, če se v teh čevljih dobro teče. Ali smem malo poskočiti? Tudi to mu gospodar rad dovoli. Postopač poskoči, beži ter vpije: Držite tata, držite tata! Ljudje misleči, da ta človek res tatu lovi, se mu ogibljejo z obeh strani ter mu na ta način dajo priliko, da jim s čevlji uide. Črevljar pa se jeze peni, ter preklinja zvitega tata, katerega ne bo nikdar več videl.

Dreyfus.

Katehet: Kaj je bil sv. Pavel Jakec?

Jakec stoka, katehet mu hoče pomagati: no, sv. Pavel je bil a-po.

Jakec: Sv. Pavel je bil apotekar.

V vojaški šoli.

Stotnik skliče svojo stotnijo ter po besedi »Halt acht« začne tako-le:

Vas je nekaj med nami, kateri bode v kratkem odpuščeni iz aktivne vojaške službe. Priporočam tedaj Vam, obdržite si tudi — če ravno izven vojaškega življenja — nekoliko vojaškega značaja.

Posebno Vas imam opomniti, kako se imate obnašati na kontrolnih zborih. Leta za letom dohajajo pritožbe, da se noaktivni vojaki. Posebno zadnje čase pripetilo se je posebno na Češkem, da se rezervisti oglašajo mesto v službenem jeziku z besedo »zde«, kar je pa strogo prepovedano. Zatorej glejte dragi fantje, da se oglašate vedno v službenem jeziku, da ne boste imeli neprilik. Kateri je službeni jezik, Vam ni potreba praviti, ker ga tako vsaki dan čujete in več ali manj tudi govorite.

Da bomo z vso stvar bolj gotovi — napraviti hočemo poskušnjo. — Vi infanterist Marinček (pristen gorenje) mislite si mene Kontrol-Oficierja in Vas rezervista na kontroli. Torej pazite kako se oglašite:

Stotnik: Infanterist Marinček!

Infanterist (glasno): »Tle«! (Gorenje pravijo namreč mesto tukaj — tle).

Stotnik (jezno): O du verfluechter Kerl du! Je li to službeni jezik »Tle«? kaj je to za spaka, sicer jako podobna »zde«! No govori, Trottel!

Infanterist: Gospod Hauptmann, ponižno meldam, da zame je to službeni jezik ker družega ne znam.

Stotnik: Ej ti krava neumna, nemški, nemški je službeni jezik! Hier, hier! se oglasi na kontroli, ne pa s tvojo spako »tle«! Abtreten, du Esel du!

Keve.

Povž.

Po mučnem zborovanju se je sestavil neobstoječi »Povžev« odbor, ki bo veljal od danes do 31. februarja t. l. takole: General: Povž-Jaklja; mehanik: Stancko; tajnik-primar: Pepe; aktivna (event. tudi pasivna) povžarija Povži: Miha, Tenax (naš dirkač), Branko, Menigo, Gustel (naš krojač), Janko. Neaktivna povžarija: Jože. Še manj nego neaktivna povžarija: Brivec. Janko Svinjar, častni diplomator; Kraneelj, častni organist; Keve, častni pesnik. Povževa krokarna: Ošp. Pokrovitelj vse te povžarije: Ludvik.

Porod novega ministerstva.

Čnlumetzki-babica: Jaz sem že storil svojo dolžnost. Upam, da bo dete jokalo po nemških notah!

Vse za narod.

Tonček: Si slišal, kaj se godi po tržaških tobakarnah?

Vanek: Kaj tacega!

Tonček: Sedaj izvzemši par tabakarn kamorkoli greš ti ne ponudijo drugega kakor škatljico z napisom, date aiuto alla Lega Nazionale.

Vanek: Kaj ne veš, da oni delajo kakor mi, namreč, mi imamo užigalice z trobojnice z napisom sv. Cirila in Metoda, da nabiramo za našo mladino, zdaj nas so začeli tudi posnemati.

Tonček: Je že dobro, pa pojdi v katero tabakarno, hočeš naše trobojnice, ne vdobiš, če jo tudi zahtevaš.

Vanek: Zato ker je tobakarice sram, da jih vidi kakšen zakrivljen nos.

Tonček: Tako toraj naše užigalice od se daj naprej bodo zavijali še v papir, tako da zakrivljeni nosovi ne bodo videli kaj je notri, tako bodo naše tobakarice rešile čast narodu in sebi!

Orehovski.

Naj le slepijo.

Sinočni »Piccolo della Sera« prinaša že večkrat ogreto jed, da je vlada prisilila goriški komun, držati na razpolaganje 4 razredno šolo za Slovence, a de se letos ni upisal **niti jeden** učenec. Ter pristavlja prav z židovsko nedolžnostjo: Navedam fakt, ki je že po sebi dovolj kričeč.

In žid ima prav, javno lagati je dovoljeno, in Tržaško občinstvo veruje tem lažem, ter je Piccolo še hvaležno, da mu prikriva resnice. — Ne pride jim na misel, dvomiti o resnici: kako da mora vlada prisiliti katero občino držati na razpolago šolsko poslopje za učence, **katerih sploh ni**. Mi Slovenci vemo kje so in koliko jih je. Vemo, da letos je na narodnih zasebnih šolah v Gorici upisanih nad 1000 otrok. —

Laška »ignoranza« velja tudi za Trst. Kje ste Slovenci, kje so vaši otroci, povejte? »Piccolo« sicer dobro ve, da jih je na nemških šolah 500, pri Sv. Jakobu 500, a na gimnaziji in realki nad 200, v laških ljudskih šolah pa nad tisoč. —

Tedaj že površno preračunjeno pridemo do 1000 naših otrok. Gospa vlada, kje so pa šole, — slovenske šole v Trstu? —

Tega ne bo nikoli, bo rekel zopet gospod namestnik, vederemo rečemo mi!!

Tužni list.

Ljuba Justina! Pomisli, ali imaš še kaj sreca. Ti si prišla v Trst obiskat ljubega, da bi se z njim pošpasala. — Črez par dnij si že dobila družega-smolarja šušterja. V osmih dneh si slovensko srajeo slekla in laško »kotolo« oblekla. Tako si postala laška signorina, in si našla zopet družega, zdaj še le pravega furlanskega cabatina. Ta bo tebi srečo dal, ker te bo na laško gnal. Samo glej, da ne pride dan, ko te pošlje »repo plet« Taljan.

Tvoj nekdanji prijatelj

Ivan Krmižljjev.

Dobravlje, dan sv. Tilha.

Sodnik: Vi ste tlesknila z rokama ergo ste hujskala na »mirne Nemece«.

Zatoženka: Tako je gospod sodnik, škoda samo, da nisem še oovrkala tiste stare frajle, ko so rezale kakor nemške srake, da me še danes šumi po ušesu.

Sodnik: In vi ste kar debelo gledal raz okna, ergo ste tudi provociral.

Zatoženec: Da so bile moje oči pušice potem bi se še le vidlo, kako sem gledal. — Gospod sodnik ali ste vi morda mižali tisti večer?

Sodnik: Kaj ste pa vi delal?

Zatoženec: Jaz sem žvižgal in hajtal, da me še danes v grlu ščipa; — sem mahal s palico, da se je kar zrak tresel.....

Sodnik: Kaj je pa z vami?

Več njih: Mi spadamo kakor veste k »fakinaži«, saj veste kaj je naša dolžnost; za vino in šnops smo rjovelj, da bi prepodili nemške oblake.

Sodnik: Dobro, dobro danes pretrgam obravnavo, da zaslišim še nekatere priče. --

Krjavelj: Kakšen razloček je med županom in »erenpirgerjem«?

Uhlavec: Hm, ne vem; no, pa ti to razloži.

Krjavelj: »Erenpirger« je polovico daljši, kakor župan, le preštej črke.

Uhlavec: Aha, je že res. Zato pa naš novo izvoljeni »erenpirger« hoče povsod na pol večjo oblast imeti, kakor župan. No vidjo, no.

Pomota.

Dijak je zapisal v prošnjo: Prosi oproščenja solnine.

Profesor: No, solnine Vas bodo že oprostili, samo ne vem, kako pojde s solnino.

Kako se pa vodi slovenskega kmeta za nos?

Ako kmetje vložijo slovenske vloge in račune in potem gredo in jih nerešene sprejmejo nazaj, in to samo zato, ker se je neumni kmet pregrešil pred nosom nemškega jezika.

Oj ti slovenski kmet: kedaj bodeš znal z možato besedo zahtevati naj se tvoj jezik tako spoštuje, kakor se tvoj denar ceni, in tvoje sinove potrebuje.

Taaffe v grobu.

Od kod tak ropot!

Ali ni to morda v Avstriji?

Ej gotovo se tam podira, razpada moj zistem. Z mojo firmo: »fortwurstler« je pri kraju: zdej ali na levo ali na desno,

Učitelj: Južno od Ljubljane se razseza ljubljansko močvirje ali ljubljansko barje. Pa ti Krjavelj, nič ne poslušaj! Kaj sem ravnokar povedal?

Učenee Krjavelj: V Ljubljani je ljubljanski ba-ba-r-baraba.

Kako se vodi slovenske župane za nos.

Ako se jih povabi na zaslišanje, a kadar so pred glavarjem, se isti še le začne praskati za ušesom, da bi se hitreje spomnil zakaj so prav za prav možje prišli!

A.: Veš kaj, ljubi moj prijatelj, jaz bi bil tudi rad častni občan.

B.: Kaj pa je to, častni občan?

A.: Ejh, kaj že! to je »erenpirger«.

B.: A tako? Malo rogovili, mešaj, zabavljaj, »štenkaj« itd., pa ne daj si do živega priti, ne daj se zapreti, in v kratkem zvolijo za »erenpirgerja«.

Dreyfus.

Učitelj: Stari Špartanci so imenovali svoje sužnje helote. Ponovi ta stavek Štampihar!

Štampihar: Stari Špartanci so imenovali svoje sužnje falote.

Kako se vodi občinske vole, in krave za nos?

Ako se živini pred nosom semenj prepove! —

Izjavi.

Ako sumničel kedo, da bi »Pri penčinem grmu« priobčenem v 26. št. bil pisal Daniel Maraz, izrekamo, da oni dopis ni ne iz njegovega peresa ne iz njegovih rok.

Dopisnik iz Šikolj v zadnjem Briveu ni od Matije Goričana, zastopnika Slavije, isti nima pri tem dopisu nikake odgovornosti, ker sploh ne dopisuje Briveu.

Uredništvo.

Epohalna iznajdba.

Prečastiti gosp. Dermastija uči v nekem javnem listu epohalno iznajdbo: da ima namreč Andrej Vrtovce oči na hrbtu. Ako je to istina, ga bode lahko vozil po svetu kazat za denar. Nabrani denar bi potem lahko obrnil ubogemu Goriškemu učiteljstvu v prid.

«Kdo zopet zvoni?» — Natan, sem prišel po svoje, mi daste kar ste mi dolžan?

»Naj me Bog kaznuje, če grem iz hiše, da bi napravil kako kupčijo.

Zopet nekdo trka. »Kdo me zopet kliče?«

— Rubežna komisija; smo prišli po Vas. da zarubimo čevljarja Bosopeta v K. . . .

»Rubimo, pravite . . . sem takoj z vami!!«

Dopisi.

Hrastnik. Bilo je 17. avgusta zvečer ko sem občudoval umetalne ognje na »kroglice«. Že sem se mislil vrniti domu, ko začujem z hriba čudno upitje: »heil und Sieg«, nisem verjel, poslušam in res razlega se otročji »hei und eik«. Čudno se mi je zdelo od kod da naši otroci te dve besedi vedo! Jasno mi je bilo pa, ko sem drugo jutro zvedel, da je ognje prižigal nek pripravnik. — Jaz bi svetoval istemu, da bi bilo bolje zanj, ko bi šel k svojim bratom v Celje: želodarska garda ga gotovo sprejme.

Navihanec.

Iz Sv. M. M. spodnje nam piše gospica Alojzija P. da smo jo po nedolžnem obrile, ter piše da so bile v Riemanjih pri gosp. Guliču, ne Tacketu. Piše dalje, da so res pele italijanski zato ker so v Avstriji, in ker je tudi za lahone zakon 19, in da niso bile dekleta iz Katinare ampak iz Rocola.

Mi bi svetovali mladi Alojzij in nje tovarišici, da naj puste na miru laški del paragrafa 19 ter naj se drži le slovenskega. Ako so bile pa one res nedolžne, no potem pa ne velja dopis njim, ampak tistim dekletom, ki pijejo žganje.

In da so nekatere iz Katinare in še drugod tudi vemo. — Nas bo veselilo, kadar ne bodemo slišali več psitozb o naših slovenskih dekletah.

Uredništvo „Brivca“.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Gostilna Fran Potočnik

ulica Ireneo st. 1. - TRST - ulica Ireneo št. 1.

Toči pravo domače istrijsko, dalmatinsko in belo vipavsko vino, Steinfelsko vedno zveže pivo. Gosta se vsak čas postreže z gorko ali mrzlo jedjo. Vse čedno in zdravo. Postrežba točna. Odprto vedno do polnoči.

Za obilni obisk se priporoča

udani

Fran Potočnik

gostilničar.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Edino pravi

Paglianov sirup

kri očiščajoč.

Ni jeden tolikih posnemalec in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil prof. Girolamo Pagliano — ustanovitelj tvrdke v Florencij, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelak, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatlička mora imeti od fabrike depozitirav pečat, ki ima obris v modri barvi privitečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarke.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

ČUDEN FRAN

urar

Glavni trg. - LJUBLJANA - Glavni trg.
Priporoča ure, zlatanino, kolesa, šivalne stroje. Najnižje cene. — Najfinejša Štiria kolesa in več drugih vrst koles.

Ceniki na razpolago.

„SLOVENKA“ Leposlovni list za ženske izhaja v Trstu dvakrat v mesecu. Prinaša razno gradivo za ženski svet; posebno pripovedi, pesmi in razne podučne nasvete za matere in hčerke. — Za vse leto velja 6 kron. Naslov: Upravništvo „Slovenke“ — Trst.

EDINO PRAVI PALIANOV SIRUP

ki čišči kri

OPOMIN v interesu lastnega zdravja.

Pravi Paglianov sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po prof. Girolamo Pagliano iz Florencije (ne od Ernesta ali drugih Paglianov. Ernest Pagliano iz Napolja skuša drznostjo slepariti občinstvo, češ da je njega sirup pravi. Ali to ri res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrda Girolamo Pagliano v Florencij, ponudi 10 tisoč lir vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozarjamo Vas na edino tvrdko Girolama Pagliana v Florencij, Via Pandolfini 18. Vsaka steklenica ali škatlička nosi položeno marko: — na svitlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdko Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) Zdaj ste razumeli.

GOSTILNA

v ulica Conti

(za Holtom).

Javljam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro

črno istrsko in dalmatinsko,
belo vipavsko vino.

Točim tudi vedno sveže Dreherjevo pivo v sodčkih in buteljkah.

Lačni želodec dobi v kuhinji potrebna jedila. — Imam tudi prostor za kegljanje.

Priporoča se udani

Mihovil Ribarić.

Slovenska gostilna

„PRI PETELINU“

v Trstu

sprejme vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bude zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkam. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim juterkom, kosilom, večerjo.

Da bolj ustrežem svojim gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno zdravo in ceno.

Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“

Ulica Ghega št. 7.

Prodajalnica jestvin

Vekoslav Pečenko

ulica Commerciale 11.

Našim slov. gospodinjam, hišnim in drugim, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino: kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka, sveče, frank itd.

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča

udani

Vekoslav Pečenko,

trgovec.

Svoji k Svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu bogato založeno pekarijo. — Postreže vsaki čas s zvežim kruhom: prodajalec, krčmarje in odjemalce na debelo s primernim obitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Prodaja se vseh vrst moke — domače pečivo — sladkarije in pristno domače maslo. — Sprejema v peko domači kruh; vse po nizkih cenah. Pekarija je v

ulici Stadion št. 20.

odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. Priporoča se udani

Jakob Perhave,

lastnik.

